

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 01 0 K 016598 23 Kž 2
Sarajevo, 03.06.2024. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Sedina Idrizovića kao predsjednika vijeća, Dragana Čorlije i Žane Knežević kao članova vijeća, uz učestvovanje Živane Roić kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog E.S., zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, odlučujući o žalbama kantonalne tužiteljice u Bihaću i branioca optuženog E.S., izjavljenim protiv presude Kantonalnog suda u Bihaću broj: 01 0 K 016598 23 K 2 od 13.10.2023. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 03.06.2024. godine, u prisustvu federalnog tužioca Nihada Halilčevića, optuženog E.S. i branioca optuženog po zamjениčkoj punomoći advokata Nedima Seferagića iz Bihaća, donio je

PRESUDU

Žalba kantonalne tužiteljice u Bihaću se odbija kao neosnovana, a djelimično uvažava žalba branioca optuženog E.S., pa se presuda Kantonalnog suda u Bihaću broj: 01 0 K 016598 23 K 2 od 13.10.2023. godine preinačava u odluci o troškovima krivičnog postupka, tako da se optuženi na osnovu člana 202. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine oslobađa dužnosti da naknadi troškove krivičnog postupka.

U preostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

Obrazloženje

Presudom Kantonalnog suda u Bihaću broj: 01 0 K 016598 23 K 2 od 13.10.2023. godine, optuženi E.S. (u daljem tekstu: optuženi) oglašen je krivim za krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (u daljem tekstu: preuzeti KZ SFRJ), za koje mu je izrečena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci. Istom presudom, na osnovu člana 212. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP FBiH) oštećeni Č.S. i L.E. su sa imovinskoopravnim zahtjevom upućeni na parnični postupak. Na osnovu člana 202. stav 1. ZKP FBiH optuženi je

obavezan da sudu naknadi troškove krivičnog postupka u iznosu od 522,00 KM i plati sudu paušal u iznosu od 200,00 KM, u roku od 15 dana od pravosnažnosti presude.

Protiv ove presude žalbu je izjavila kantonalna tužiteljica u Bihaću (u daljem tekstu: tužiteljica) zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji s prijedlogom da ovaj sud žalbu uvaži i pobijanu presudu preinači na način da optuženom izrekne kaznu zatvora u dužem trajanju.

Prvostepenu presudu je žalbom osporio i branilac optuženog, advokat Jasmin Mesić iz Bihaća (u daljem tekstu: branilac) i to zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te zbog povrede Krivičnog zakona i odluke o troškovima krivičnog postupka sa prijedlogom da Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine uvaži razloge žalbe, te preinači prvostepenu presudu tako što će optuženog osloboditi od optužbe ili da ukine prvostepenu presudu i odredi održavanje pretresa pred drugostepenim sudom.

U odgovoru na žalbu kantonalne tužiteljice, branilac optuženog je predložio da se žalba kantonalne tužiteljice odbije kao neosnovana, pobijana presuda preinači i optuženi oslobodi od optužbe ili da se ista ukine i odredi održavanje pretresa pred Vrhovnim sudom Federacije Bosne i Hercegovine.

Federalni tužilac, u podnesku broj T01 0 KTRZZ 0027688 23 3 od 28.11.2023. godine, je predložio da se žalba Kantonalnog tužilaštva Unsko-sanskog kantona Bihać uvaži, pobijana presuda preinači i da se optuženom izrekne strožija kazna zatvora od izrečene, a da se žalba branioca optuženog u cijelosti odbije kao neosnovana.

Na sjednici vijeća ovog suda, koja je održana u skladu sa članom 319. ZKP FBiH, branilac optuženog E.S. je ostao kod osnova, navoda i prijedloga iz izjavljene žalbe i kod navoda branioca u njegovom odgovoru na žalbu kantonalnog tužioca, dok se optuženi u cijelosti saglasio sa izjašnjenjem njegovog branioca. Federalni tužilac je izjavio da ostaje kod osnova, navoda i prijedloga iz žalbe kantonalnog tužioca kao i kod navoda iz citiranog podneska od 28.11.2023. godine.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti u smislu člana 321. ZKP FBiH, pa je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Kada branilac optuženog u žalbi iznosi tvrdnju da je u pobijanoj presudi učinjena bitna povreda iz člana 312. stav 2. u vezi sa članom 305. stav 7. ZKP FBiH, branilac u obrazloženju žalbe dalje navodi da prvostepeni sud nije postupio u skladu sa odredbom člana 305. stav 7. ZKP FBiH, budući da je propustio dati određene razloge na okolnosti kojim izjavama, kojih svjedoka i iz kojih razloga poklanja vjeru, osim što sud samo paušalno navodi da prihvata iskaze ili dijelove iskaza određenih svjedoka jer su saglasni sa izjavom oštećenog, bez da je dao ocjenu vjerodostojnosti takvih iskaza kao protivrječnih dokaza, što samo po sebi nije obrazloženje koje zadovoljava standard tražen odredbom člana 305. stav 7. ZKP FBiH. Nadalje branilac u žalbi prigovara da u pobijanoj presudi sud nije cijenio dokaze niti pojedinačno niti u međusobnoj vezi u smislu odredbe člana 296. stav 2. ZKP FBiH, pa se prema tvrdnji branioca stiče dojam da je ocjena dokaza proizvoljna. Prema stavu branioca kroz cijelu presudu je primjetno da je osnovni parametar korišten za ocjenu vjerodostojnosti i logičnosti dokaza njihova usklađenost sa iskazom

oštećenih, pa ukoliko se dio iskaza određenog svjedoka poklapa s iskazom oštećenog takav dio iskaza sud prihvata i cijeni kao vjerodostojan, logičan i uvjerljiv, a ukoliko se pak dio iskaza nekog svjedoka razlikuje od narativa oštećenog, takav dio iskaza je za sud po „automatizmu“ nevjerodostojan, nelogičan i neuvjerljiv. Prema stavu branioca navedeno je primjenjivo na iskaze svjedoka M.H., Č.Š., M.E., K.A., P.B., B.A., Z.K. i N.A., čije iskaze u nastavku žalbe branilac u relevantnom dijelu analizira i cijeni, nastojeći da argumentuje svoj žalbeni stav da činjenica prisustva optuženog na licu mjesta u kritično vrijeme kao i preduzimanje inkriminiranih radnji od strane optuženog koje su opisane pod tačkom 1. izreke pobijane presude nije utvrđena van razumne sumnje, te da bi u takvoj situaciji jedina pravilna i zakonita odluka suda bila da primjenom načela *in dubio pro reo* sumnju riješi na način koji je povoljniji za optuženog.

Ovi žalbeni prigovori nisu osnovani.

Iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud svoj zaključak da je optuženi u vrijeme, na mjestu i na način bliže opisan u tački 1. izreke presude izvršio krivičnopravne radnje prema oštećenom Č.S.u i da je oštećeni od ranije poznavao optuženog, zasnovao na iskazu oštećenog Č.S.a kao svjedoka koji je u pogledu identiteta optuženog određeno naveo da je istog poznavao iz viđenja jer je optuženi radio u G. na farmi blizu njegove kuće, ali da sa njim nije bio ni u dobrom ni u lošem kontaktu. Detaljno je opisao način na koji ga je optuženi u posebnoj prostoriji tukao policijskom palicom (usljed čega je bio sav sasječen i satran od udaraca, koža mu je bila ispucala, tukao ga je oko pola sata, u određenim trenucima je bio bez svijesti, po izlasku nije mogao da stoji, zbog čega su ga ostali privedeni smjestili na nosila), a da je M.E. koji je bio vani na osnovu njegovih jauka izbrojao do 60 udaraca koje mu je zadao optuženi.

Potvrdu o vjerodostojnosti iskaza oštećenog Č.S.a prvostepeni sud je našao u saglasnom iskazu svjedoka M.E. koji je opisujući dešavanja ispred šahovskog kluba, saglasno izjavio da je vidio kada je optuženi u posebnu prostoriju odveo Č.S.a i da je čuo da ga tuče, te da je na osnovu njegovog pomaganja i jauka izbrojao 50 udaraca palicom ili držalom, da je S. po izlasku bio pretučen, nije mogao ustati i da su se povrede vidjele po cijelom tijelu. Pored očigledne saglasnosti iskaza ovih svjedoka u vezi odlučnih činjenica sud je (strana 12. i 13.) izvršio i analizu njihovih iskaza u dijelu u kome nisu saglasni (svjedoci su se različito izjasnili o broju privedenih lica u šahovski klub, te o broju udaraca koje je svjedok M.E. izbrojao) nalazeći da je do toga došlo zbog proteka vremena, te da su prigovori odbrane u tom pravcu bili bez posebnog značaja. Neuvjerljivo je braničevo žalbeno ukazivanje da oštećeni Č.S. nije mogao sa sigurnošću tvrditi da on optuženog dobro poznaje, kod okolnosti da je oštećeni rođen 1961. a optuženi 1968. godine, da su živjeli u različitim mjestima stanovanja, da nisu zajedno išli u školu niti su radili u istom mjestu, pored nedvosmislenog izjašnjenja oštećenog da je optuženog od ranije poznavao iz viđenja jer je radio u mjestu koje je udaljeno od njegove kuće zračne linije 500 metara. Konačno i prema navodima iz žalbe branioca optuženog, oštećeni je u sudnici na glavnom pretresu pokazao prstom na optuženog, tvrdeći da je 100% siguran da je to bio „S.“. Dakle, suprotno tvrdnji branioca, sud je u odnosu na identitet optuženog, njegovo prisustvo na prostoru ispred i u šahovskom klubu, te preduzete inkriminirane radnje u odnosu na oštećenog Č.S.a, u vrijeme, na mjestu i na način bliže opisan u tački 1. izreke presude imao potpunu i pouzdanu činjeničnu podlogu koja ni u jednom dijelu nije ostavljala sumnju u odnosu na ispravnost i opravdanost zaključka prvostepenog suda da je optuženi izvršio krivičnopravne

radnje za koje je oglašen krivim tačkom 1. izreke prvostepene presude. Isto tako branilac bezuspješno nastoji umanjiti vjerodostojnost iskaza svjedoka M.E. isticanjem da ovaj svjedok nije vidio da je optuženi udarao oštećenog, što prema utvrđenju suda nije ni sporno, jer je sud primarno imao u vidu izjašnjenje ovog svjedoka da je on vidio kada je optuženi u posebnu prostoriju odveo Č.S.a i da je čuo da ga tuče i da je na osnovu njegovog pomaganja i jauka izbrojao 50 udaraca palicom ili držalom. Nadalje ni to što je ovaj svjedok na glavnom pretresu izjavio da optuženog poznaje iz viđenja i da sa njim nije kontaktirao, suprotno stavu branioca, ne dovodi u sumnju identifikaciju optuženog od strane ovog svjedoka, posebno što je i ovaj svjedok tokom ispitivanja na glavnom pretresu pokazao na optuženog kao izvršioca krivičnog djela.

Kada branilac u žalbi navodi da je sud u odnosu na tačku 1. izreke pobijane presude cijenio djelimično iskaz svjedoka optužbe M.H. iako taj svjedok nije imao nikakvih saznanja za događanja u šahovskom klubu niti informacija da je optuženi S.E. bio u šahovskom klubu i preduzimao bilo kakvu radnju, te da je sa oštećenim S. kontaktirao tek kasnije u krugu hale S. kojom prilikom oštećeni nije rekao da ga je upravo S.E. tukao, branilac očito gubi iz vida da je prvostepeni sud iskaz svjedoka M.H. imao u vidu i cijenio (strana 14. i 15.) prevashodno u vezi stanja u kome se oštećeni nalazio nakon inkriminisanog događaja (po ulasku u halu S-. svjedok M. je prepoznao svog komšiju i školskog druga Č.S.a koji je sjedio na paleti, da ga je pozvao da ustane, a da mu je S. tiho rekao da ne može, jer je bio ubijen, da ga je svjedok uzeo za ruke i podigao da stane na noge i da je tokom kratkog razgovora vidio da ima modrice po licu i da je bio zapuštan), a da je i oštećeni Č.S. opisujući taj njihov susret saglasno izjavio da je S. tada rekao da je slomljen i prebijen i da je od njega zatražio cigaretu. Okolnost da je svjedok M. H. u svom iskazu na glavnom pretresu (nasuprot iskazu iz istrage) izjavio da je oštećeni Č.S. prilikom njihovog susreta sam ustao i neko vrijeme sa njim stajao, razgovarao i pušio cigaretu koju mu je svjedok dao, nasuprot stava branioca nije doveo u sumnju održivost zaključka suda da je oštećeni Č.S. „drastično fizički maltretiran“, budući da je prvostepeni sud u vezi svjedokovog različitog izjašnjenja na glavnom pretresu u odnosu na njegov iskaz iz istrage (dat na zapisnik pripadnicima Državne agencije za istrage i zaštitu dana 04.11.2016. godine) koji mu je predočen od strane tužioca, iznio jasne i određene razloge zbog čega nije prihvaćen dio iskaza svjedoka dat na glavnom pretresu odnosno zbog čega je sud prihvatio iskaz svjedoka koji je dao u prethodnom postupku na iste okolnosti. Dakle, iskaz svjedoka sa glavnog pretresa nije bacio sumnju na odlučne činjenice tj. da je optuženi u predmetnom događaju nanio tjelesne povrede oštećenom, pa slijedom toga nije ni bilo uslova za primjenu odredbe koja propisuje načelo *in dubio pro reo*, kako to branilac u žalbi pogrešno potencira. Konačno netačna je tvrdnja branioca da je sud iskaz svjedoka M.H. ocijenio neprihvatljivim, samo iz razloga što nije u skladu sa iskazom oštećenog, jer je sud uvjerljivost iskaza oštećenog Č.S.a (da je imao vidne povrede po tijelu i da je M. H. rekao da je pretučen), utemeljio i na potkrepljujućim iskazima drugih svjedoka.

I kada su u pitanju žalbeni navodi branioca da je sud presudu u odnosu na tačku 1. izreke zasnovao djelimično na iskazu svjedoka optužbe Č.Š. koji također nije imao neposredna saznanja da je predmetne krivičnopravne radnje preduzimao upravo optuženi S.E., branilac zanemaruje da sud iskaz ovog svjedoka nije ni cijenio u tom kontekstu, već samo u dijelu u kome svjedok navodi da je u avgustu 1995. godine ispred Stanice policije u Velikoj Kladuši u civilnoj odjeći vidio oštećenog Č.S.a i da je to izjašnjenje saglasno sa iskazom oštećenog kao svjedoka i drugih svjedoka koje je sud prihvatio, te da je optuženi S.E. u to vrijeme bio raspoređen na poslovima

rezervnog policajca u Velikoj Kladuši (što je vidljivo iz obrazloženja prvostepene presude na strani 15. i 16.).

Potpuno je istovjetan braniočev pristup kod ocjene iskaza svjedoka K.A. u odnosu na inkriminirani događaj iz tačke 1. izreke presude, jer branilac pored okolnost da ovaj svjedok nije naveo da je u šahovskom klubu bilo fizičkog zlostavljanja bilo koga, neosnovano nastoji dovesti u pitanje relevantnost izjašnjenja ovog svjedoka u odnosu na odlučne činjenice koje se tiču stanja u kome se nalazio oštećeni Č.S. prilikom njihovog susreta u hali u S. (svjedok je izjavio da je Č.S. ležao na paletama i čučao, pa kada se slučajno naslonio na njega S. ga je odgurnuo i rekao da ga boli, da je prošle noći bio tučen u šahovskom klubu, a i sam je vidio da je S. bio „satran od udaraca i naprijed i nazad“, pa kada je podigao majicu i pokazao leđa vidio je da su bila crna po cijeloj površini), o čemu je prvostepeni sud na strani 13. u drugom pasusu dao detaljne razloge.

Žalbeno ukazivanje branioca da se sud u pobijanoj presudi nije osvrnuo na protivrječnost u iskazu svjedoka M.H. u dijelu kada navodi da je optuženi S.E. tukao Č.S.a u prisutnosti drugih zatvorenih lica u prostorijama šahovskog kluba, suprotno je stvarnim razlozima koje je prvostepeni sud iznio na strani 16. u drugom pasusu, gdje je sud određeno naveo da ovaj dio iskaza svjedoka nije prihvatljiv, budući da je suprotan kako iskazu oštećenog Č.S.a, tako i iskazima drugih svjedoka koji su uvjerljivo potvrdili da je optuženi oštećenog odveo u posebnu prostoriju i tukao ga, a da tu nije bilo prisutnih drugih osoba. Proizvoljan je stav branioca da je iskaz ovog svjedoka nekredibilan i neprijateljski ostrašćen prema pripadnicima suprotstavljene vojske i policije, kod okolnosti da je svjedok M.H. na glavnom pretresu pokazao rukom na optuženog tvrdeći „milion posto“ da je on počinilac krivičnog djela. U ostalom i iskaz ovog svjedoka potvrđuje odlučnu činjenicu da je optuženi tukao oštećenog u hali Secco.

I kod pozivanja na iskaz svjedoka P.B. branilac u žalbi iznosi navode (svjedok je kategorično tvrdio da se S.E. nije mogao nalaziti po službenoj dužnosti u šahovskom klubu, da je riječ o objektu kojeg su obezbjeđivali policajci koji su bili u nadležnosti suda, da nije imao nikakvih pritužbi na njegov rad niti bilo kakvih prijava i da su bili u korektnoj saradnji) koji su u svojoj suštini netačno prezentovani ili su pak irelevantni u odnosu na stvarni sadržaj iskaza ovog svjedoka koji je sud imao u vidu kao relevantan i na njemu zasnovao činjenične nalaze u pogledu odlučnih činjenica. Vidljivo je to iz obrazloženja presude datog na strani 13. u trećem pasusu, na strani 15. u prvom pasusu u kome sud na osnovu iskaza ovog svjedoka utvrđuje da je optuženi S.E. u avgustu 1995. godine bio policajac u Policijskoj stanici Velika Kladuša, da osobe koje su držane u prostorijama šahovskog kluba nisu bile pod nadzorom Policijske stanice Velika Kladuša i da on nije dao naredbu optuženom da ide u šahovski klub, te ukoliko je optuženi išao u prostorije kluba u kome su bili zatvoreni raniji pripadnici Autonomne pokrajine Zapadna Bosna, da je on to činio samovoljno.

Braniočevo isticanje da svjedok optužbe B.A. nije imao saznanja o kretanju optuženog u vrijeme inkriminisanog događaja, također je suprotan stvarnom stanju predmeta, budući da je sud cijeneći kao saglasne iskaze svjedoka P.B., B.A. i H.S. utvrdio da je optuženi S.E. u avgustu 1995. godine imao status rezervnog policajca u Policijskoj stanici Velika Kladuša.

Neprihvatljiv je žalbeni stav branioca da postojanje odlučnih činjenica iz tačke 1. izreke presude, u sumnju dovodi i izjava svjedoka N.A. koji je na glavnom pretresu tvrdio da je bio

prisutan u šahovskom klubu u kritičnom vremenskom periodu i da nije vidio da je bilo fizičkog zlostavljanja i da tu nije vidio optuženog E.S. kojeg je poznao od ranije, a da sud osim paušalne konstatacije ne daje argumentovane i konkretne razloge zbog čega ne prihvata izjavu ovog svjedoka i zbog čega je ne dovodi u vezu sa iskazom svjedoka Z.K., koji je također na glavnom pretresu potvrdio da on kritičnog dana nije bio u prostorijama šahovskog kluba i da nije pokazivao rukom na Č.S.a i govorio da ga izvedu iz stroja i tuku. Ovo stoga što je prvostepeni sud suprotno prednjim navodima branioca (strana 16. prvi pasus i strana 17. prvi i drugi pasus) iznio uvjerljive razloge zbog čega je iskaz ovih svjedoka ocijenio neprihvatljivim, a na kojima je odbrana optuženog zasnivala tezu da optuženi nije bio prisutan na mjestu i u vrijeme izvršenja inkriminiranih radnji bliže opisanih u tački 1. izreke presude. Sud se određeno pozvao na iskaz svjedoka oštećenog Č.S.a, te iskaze svjedoka M.E. i K.A., nalazeći da iz njihovog sadržaja proizilazi da je optuženi S.E. doista tukao oštećenog Č.S.a i nanosio mu velike fizičke bolove i duševne patnje. Također je sud ocjenom ovih dokaza anulirao navode odbrane da postoji mogućnost da je neko drugi pretukao Č.S.a, a da to nije učinio optuženi kod okolnosti da nadimak „V.“, osim optuženog imaju i ostali muškarci iz naselja u kojem optuženi živi, odnosno da je došlo do zamjene identiteta optuženog. Konačno, i u odnosu na iskaz svjedoka Z.K. sud je (suprotno tvrdnji branioca da se radi o paušalnim konstatacijama) dao konkretne razloge za zaključak da se radi o nevjerodostojnom iskazu (sud je cijenio saglasne iskaze oštećenog Č.S.a i svjedoka M.E., istovremeno opravdano rezonujući da je ovakav iskaz svjedoka Z.K. upravljen na izbjegavanje eventualne vlastite odgovornosti za podstrekavanje optuženog da izvrši krivično djelo, ali isto tako i da pomogne optuženom S.E. sa kojim je radio u istoj policijskoj stanici i sa kojim je bio u dobrim i prijateljskim odnosima).

Dakle, žalbeni navodi branioca optuženog kojim branilac zaokružuje prethodno ocjenjene žalbene prigovore (kojima se ukazuje na bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. u vezi sa članom 3. stav 2. i članovima 305. stav 7. i 296. stav 2. ZKP FBiH) da svjedoci koji terete optuženog nisu od ranije dobro poznavali optuženog, da su svjedoci optužbe koji su poznavali S. govorili o njegovom karakteru i službi afirmativno, a da su svjedoci odbrane kategorično iznijeli da S.E. nije bio prisutan u šahovskom klubu u kritično vrijeme, dovodeći sve to u vezu sa svjedočenjem optuženog, upućuju na samo jedan logičan zaključak, da žalbeni navodi branioca da činjenica prisustva optuženog na licu mjesta u kritično vrijeme nije utvrđena van razumne sumnje i da se stoga ova činjenica treba smatrati neutvrđenom i ići u korist optuženom uz primjenu načela *in dubio pro reo*, po ocjeni ovog suda ne odražavaju realno stanje dokaza koje je sud izveo na glavnom pretresu i koji su nakon njihove pojedinačne i međusobne ocjene omogućili sudu izvođenje ubjedljivog zaključka da je optuženi izvršio krivičnopravne radnje bliže opisane u tački 1. izreke presude i da je za iste kriv, te da suprotno tvrdnji branioca u predmetnom odlučivanju na strani suda nije ni postojala sumnja u pogledu egzistiranja činjenica koje čine obilježja krivičnog djela ili o kojima zavisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva. Zbog svega navedenog, neosnovani su žalbeni navodi branioca da je prvostepeni sud učinio bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. u vezi sa članom 3. stav 2. i članovima 305. stav 7. i 296. stav 2. ZKP FBiH.

Branilac dalje u žalbi navodi da je postojanje sumnje evidentno i u odnosu na preduzimanje inkriminirane radnje od strane optuženog u vezi krivičnopravnog događaja opisanog pod tačkom 2. izreke pobijane presude, jer je i sam optuženi u svom svjedočenju naveo razloge njegovog dolaska u objekat tvornice S., kako bi se raspitao o sudbini svoje porodice u

prisustvu vojnih policajaca iz sastava bataljona vojne polije V. Korpusa Armije RBiH. Argumentujući prednji žalbeni stav branilac dalje u žalbi navodi da su svi saslušani svjedoci koji su imali saznanja o dešavanjima u S., izuzev svjedoka M.H., izjavili da su te radnje preduzimate daleko od očiju svjedoka u posebnoj prostoriji koja je od njih bila udaljena minimalno 30 metara, da je prostorija imala vrata koja su bila zatvorena nakon što su optuženi i oštećeni ušli u tu prostoriju zajedno sa dvojicom vojnih policajaca, da se optuženi u prostoriji zadržao kratko 5-10 minuta, te da se iskazi ovih svjedoka razlikuju samo u odnosu na povrijeđivanje oštećenog L.E.a jer je određeni broj svjedoka tvrdio da je oštećeni pretrpio povrede zbog kojih se nije mogao samostalno kretati, dok su drugi svjedoci tvrdili da je L.E. izašao iz prostorije zajedno sa dvojicom pripadnika bataljona vojne policije, pošto je optuženi izašao ranije. Branilac tvrdi da sud ponovo nekritično i bez valjane ocjene svakog dokaza pojedinačno i posebnog raspravljanja vjerodostojnosti protivrječnih iskaza izvodi zaključak kao jedini mogući i samo ono što je u svom svjedočenju naveo oštećeni iako se njegovo svjedočenje po logičnom i iskustvenom tumačenju činjenica ne može prihvatiti kao racionalno, logično i vjerodostojno. Tim prije što bi navodno upotrijebljeno sredstvo izvršenja (metalna palica dužine 1,5 m, prečnika 4-5 cm koja u prosjeku teži 10 kg) moralo ostaviti daleko teže povrede koje bi ostavile traga na zdravlje oštećenog i do današnjih dana, a čak bi bilo pitanje i da preživi jer je oštećeni naveo da ga je optuženi sa takvom metalnom cijevi udarao po cijelom tijelu pa i po glavi. Branilac smatra da se u nedostatku materijalnih dokaza o povređivanju, te okolnosti da svjedoci koji nisu imali uvid u povrede jer je oštećeni bio u garderobi, dovodi u pitanje težina posljedica, a time i objektivnost iskaza oštećenog, međutim sud zanemaruje sve ove dileme i sumnje koje se ozbiljno javljaju u pogledu odlučnih činjenica i rješava u korist optužbe, nekritički prihvatajući iskaz oštećenog kao polaznu osnovu za sva druga činjenična utvrđenja koja su bitna za utvrđivanje činjeničnog stanja i rješavanje ove krivičnoppravne stvari. Na kraju branilac ističe da bi u ovakvoj situaciji jedina pravilna i zakonita odluka suda bila da primjenom načela *in dubio pro reo* sumnju o ovim činjenicama riješi na način koji je povoljniji za optuženog, a što sud u konkretnom slučaju nije učinio propuštajući da primjeni odredbu člana 3. stav 2. ZKP FBiH.

Ni ovi žalbeni prigovori ne dovode u pitanje zakonitost i pravilnost pobijane presude kada je u pitanju inkriminisan dogadjaj iz tačke 2. izreke pobijane presude.

Iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud (strane 18. i 19.) najprije izvršio analizu i ocjenu iskaza optuženog (dat u svojstvu svjedoka) u dijelu u kome on ne spori prisustvo i kontakt sa oštećenim L.E.om sa kojim je u bliskom srodstvu, te da se tom prilikom interesovao za sudbinu svoja dva stričevića i bivšeg kolegu Č.H., koji se vode kao nestali u toku oružanog sukoba između pripadnika V. Korpusa Armije Republike Bosne i Hercegovine i vojske Autonomne pokrajine Zapadna Bosna, poklanjajući mu vjeru u tom dijelu. Nakon toga sud je dao razloge zbog čega iskaz optuženog u kome izjavljuje da oštećenog L.E.a nije tukao niti bilo kako fizički maltretirao, ne prihvata kao istinit, suprotstavljajući takvom iskazu optuženog prije svega iskaz svjedoka oštećenog L.E.a, čiju sadržinu sud detaljno analizira u vezi svih relevantnih činjenica (počev od njegovog pripadništva i statusa u vojnoj formaciji Narodne odbrane APZB, njegovog civilnog statusa u vrijeme inkriminisanog događaja, zatim svih okolnosti pod kojima ga je optuženi S.E. izveo iz stroja i odveo u prostoriju gdje su se nalazile prese, načina na koji ga je kritične prilike optuženi tukao po leđima, rukama i rebrima, upotrijebljenih sredstava /željezna štangla dužine oko 1,5 m i debljine 5 cm, nogama obuvenim u vojničke čizme/ vremenskog perioda od pola sata koliko je fizičko zlostavljanje trajalo,

posljedica koje je neposredno poslije toga, a i kasnije imao /padao je u nesvijest, optuženi mu je slomio desnu ruku/, fizičkog stanja u kome je odvežen u bolnicu u Velikoj Kladaši i vraćen u halu S., kao i njegovog zdravstvenog stanja nakon toga /ležao je, nije mogao hodati niti micati, pet dana je mokrio krv, umotavali su ga u ovčiju kožu/ i dr.). Nakon toga se sud pozvao na iskaze svjedoka kojima je po ocjeni prvostepenog suda u potpunosti (svjedoci Č.S., M.E., K.A., P. B., i S.E.) ili djelimično (svjedoci M.H. i D.S.) potkrijepljen iskaz svjedoka oštećenog L.E.a. Detaljnu, svestranu i cjelovitu analizu iskaza ovih svjedoka sud je izložio na stranama 20., 21. i 22., nakon čega je sud dao razloge zbog čega nije prihvatio iskaz svjedoka D.S. u dijelu kada navodi da je L.E. „normalno izgledao“ u vrijeme kada ga je vidio pred bolnicom u Velikoj Kladaši (isti je u suprotnosti sa iskazom oštećenog i drugih svjedoka koji su izjavili da je L.E. imao vidne povrede u predjelu glave i desne ruke i da je po izlasku iz bolnice imao zavoj na glavi i desnoj ruci), kao i sve ostale navode odbrane kojima je osporavan iskaz svjedoka oštećenog L.E.a, zatim razloge zbog kojih sud nije prihvatio kao vjerodostojan iskaz svjedoka N.A., dovodeći ga u vezu sa iskazima ostalih svjedoka koji su pred sudom iznijeli suprotna činjenična zapažanja u odnosu na inkriminirani događaj iz tačke 2. izreke pobijane presude. Slijedom navedenog, suprotno žalbenom stavu branioca optuženog, prvostepeni sud je i po nalaženju ovog suda u provedenim dokazima na koje se u obrazloženju pozvao, imao čvrstu podlogu za konačno izvedeni činjenični i pravni zaključak i kada je u pitanju krivičnopravni događaj bliže opisan u tački 2. izreke pobijane presude. S obzirom da je prvostepeni sud sa sigurnošću utvrdio sve odlučne činjenice navedene u tački 2. izreke presude, onda su neosnovani žalbeni navodi branioca da je sud propustio da primjeni odredbu člana 3. stav 2. ZKP FBiH.

U vezi žalbenog osnova povrede krivičnog zakona iz člana 313. stav 1. tačka a) ZKP FBiH branilac u žalbi navodi da postojanje oružanog sukoba u kritično vrijeme nije sporno, ali nije ni dovoljno da se neko protivpravno postupanje po automatizmu kvalifikuje kao krivično djelo ratnog zločina, jer je u konkretnom slučaju u izreci presude izostao opis nexusa odnosno veze između krivičnog djela i oružanog sukoba, što je neophodan preduslov da bi se uopšte govorilo o postojanju krivičnog djela ratnog zločina. Dalje se u žalbi ističe da je potrebno da je počinitelj u kontekstu oružanog sukoba postupao sa određenom diskriminatornom namjerom prema žrtvi, koja je eventualno pripadnik suprotstavljene strane, da je koristio oružani sukob koji mu je u datim okolnostima dao faktičku prevlast, autoritet ili poziciju moći sa koje bi mogao počiniti krivično djelo, preduzeo određenu radnju koja se kvalifikuje kao krivično djelo. Bez utvrđene činjenice da je postojao nexus između krivičnog djela i oružanog sukoba, prema stavu branioca, predmetni događaj eventualno se može kvalifikovati kao krivično djelo Nasilničko ponašanje iz člana 204. stav 1. tada važećeg KZ SR BiH za koje krivično djelo je nastupila apsolutna zastara, a isto je obuhvaćeno i amnestijom shodno Zakonu u amnestiji u FBiH.

Ovi žalbeni prigovori nisu osnovani.

Naime, opis radnji optuženog na način kako su iste određene u potvrđenoj optužnici i u izreci pobijane presude, nasuprot stavu branioca, sadrži sva bitna obilježja krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim tj. krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ. Iz datog opisa je vidljivo da su radnje optuženog kao rezervnog policajca Službe javne bezbjednosti Velika Kladaša, Policijska stanica Velika Kladaša usmjerene prema oštećenim koji imaju svojstvo civila (oštećeni Č.S. se dobrovoljno javio u policijsku stanicu u Velikoj Kladaši, nakon čega je zatvoren u prostorije policijske stanice, a

zatim sa oko trideset zatvorenika istog dana sproveden do zgrade šahovskog kluba u Velikoj Kladaši, dok je oštećeni L.E. lišen slobode od strane pripadnika V. Korpusa ARBiH i zatvoren u halu firme „S.“ u krugu privrednog društva G.), da je njihovo zatvaranje izvršeno istovremeno sa drugim pristalicama Autonomne pokrajine Zapadna Bosna i ratnim zarobljenicima pripadnicima Narodne odbrane Autonomne pokrajine Zapadna Bosna, tokom mjeseca avgusta 1995. godine u vrijeme rata u RBiH i oružanog sukoba na teritoriji opštine Velike Kladaša između pripadnika V Korpusa Armije RBiH i Narodne odbrane Autonomne pokrajine Zapadna Bosna. I kada su u pitanju žalbeni navodi branioca (kojima se ukazuje na neophodnost da je učinilac u kontekstu oružanog sukoba postupao sa određenom diskriminatorskom namjerom prema žrtvi, koja je pripadnik suprotstavljene strane, da je koristio oružani sukob koji mu je u datim okolnostima dao faktičku prevlast, autoritet ili poziciju moći sa koje bi mogao počinuti krivično djelo) u obrazloženju pobijane presude su u tom pravcu dati potpuni i jasni razlozi. Tako je sud (na strani 23. i 24.) određeno naveo da je inkriminisano postupanje optuženog bilo u vezi sa oružanim sukobom između pripadnika 5. Korpusa Armije RBiH i Stanice javne bezbjednosti Velika Kladaša, sa jedne strane i vojske Narodne odbrane APZB, sa druge strane, a za čije simpatizere su smatrana obojica oštećenih. Kod okolnosti da je optuženom u navedenom oružanom sukobu sa vojskom Narodne odbrane APZB stradao brat, dva stričevića i kolega Čehić Huse, po ocjeni prvostepenog suda optuženi je imao motiv da oštećene (koji su bili zatvoreni i nemoćni da pruže bilo kakav otpor, a koje okolnosti su optuženom omogućavale dominaciju nad žrtvama) fizički zlostavlja nanoseći im snažne fizičke bolove i duševne patnje. Slijedom navedenog neprihvatljivim se ocjenjuje žalbeno ukazivanje branioca da se (u odsustvu veze između krivičnog djela i oružanog sukoba) predmetni događaj eventualno može kvalifikovati kao krivično djelo Nasilničko ponašanje iz člana 204. stav 1. tada važećeg KZ SR BiH.

Branilac u žalbi još ističe da osim nexusa postoje i druge okolnosti koje sud treba imati u vidu kod ocjene da li radnje optuženog predstavljaju krivično djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva, između ostalog to su kontekst događaja, trajanje ili duševne posljedice po oštećene, godine starosti i zdravstveno stanje oštećenih, kako bi na osnovu tih standarda i parametara sud utvrdio da li se predmetne radnje po svom intenzitetu i posljedicama mogu svrstati u sferu ratnog zločina. Iako je postupanje optuženog nedozvoljeno i neprihvatljivo, ono se ne može okarakterisati kao krivično djelo ratnog zločina jer prema mišljenju branioca konkretne radnje izvršenja i posljedice ne dosežu standard težine koji se zahtjeva za ovu vrstu krivičnih djela. U tom pravcu branilac dalje u žalbi navodi da iz iskaza ispitanih svjedoka proizilazi da su oba događaja trajala ne duže od 10 minuta, da je oštećeni Č.S. nakon udaraca određeno vrijeme stajao u stroju, a zatim prepješačio značajnu distancu po ljetnim vrućinama, zatim da oštećeni L.E.a nakon što mu je ukazana ljekarska pomoć nije zadržan na daljem posmatranju i liječenju u zdravstvenoj ustanovi, što sve ukazuje da silina udaraca upućena oštećenima nije bila u tolikoj mjeri znatna da bi došlo do ozbiljnog ili teškog fizičkog povrijeđivanja oštećenih, zatim da navodne povrede ničim nisu objektivizirane jer o zadobivenim povredama kao dokaz nije izvedena bilo kakva medicinska dokumentacija, a uz sve to oštećeni Č.S. je u kritično vrijeme imao 34 godine, a oštećeni L.E.a je imao 40 godina, tj. da su oštećeni u vrijeme predmetnog događaja bili takve životne dobi i fizičke konstitucije, da su zaprimljene udarce mogli podnijeti lakše nego da se radi o znatno starijoj osobi ili osobi kojoj je fizičko ili psihičko stanje već bilo ozbiljnije narušeno. U vezi prednjih žalbenih navoda branilac se pozvao na presudu Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj 06 0 K 008950 16 Kž od 13.04.2017. godine i presudu Kantonalnog suda u Novom Travniku broj 06 0 K 008950 16 K od 19.09.2016. godine.

Ovi žalbeni prigovori nisu osnovani.

Iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud povodom istovjetnih navoda branioca optuženog koji su istaknuti u završnoj riječi iznio uvjerljive razloge na osnovu kojih je, nasuprot stava branioca, izveo zaključak da su oštećeni Č.S. i L.E. bili izloženi fizičkom zlostavljanju kroz relativno duži vremenski period i da im je optuženi prilikom nanošenja tjelesnih povreda nanosio velike duševne i fizičke patnje. U tom kontekstu prvostepeni sud se pozvao na iskaze svjedoka oštećenih Č.S.a i L.E.a i saglasne iskaze svjedoka Č.E. (... iz male prostorije su se čuli urlici L. usljed tuče od strane optuženog i to duže vrijeme..., ...optuženi je po izlasku iznio i bacio željeznu šipku dužine 1,5 metara i širine oko 5 cm, nakon čega su dva ili tri momka E.L. koji nije mogao hodati uzeli za noge i ruke, te ga ubacili u vozilo...), K.A. (optuženi je tukao oštećenog L.E.a u manjoj prostoriji, a prije ulaska je odnio metalnu šipku, iz prostorije se čula lupa i jauci, što je trajalo 5-10 minuta, nakon čega su L.E.a četvorica iznijela u ćebet u i ubacili u bijelo auto, oštećeni se nije pomjerao i samo su mu micale noge, nakon što je vraćen u halu bio je sav u zavojima, a najviše glava i desna ruka; S.Č. je ležao na paletama, „bio je satran od udaraca i naprijed i nazad, leđa su mu bila crna po cijeloj površini“), svjedoka M.E. (iz prostorije u koju su ušli Č.S. i optuženi čulo se da Sulejman „pomaže“ i da ga optuženi tuče, izbrojao je 50 udaraca palicom, S. je po izlasku bio pretučen, nije mogao ustati, ozljede su se vidjele po cijelom tijelu, dan-dva nije mogao ustati pa mu je trebala pomoć) i svjedoka S. E. (ispred hale S. je zatekao E.L. vidio je da plače i zove u pomoć, ležao je na sred kruga firme, bio je krvav i slomljene ruke, krv je bila svuda po tijelu, nije mogao sam da dođe do auta i da hoda, pa su ga strpali u prikolicu i odvezli kući). Proizvoljna je tvrdnja branioca da su oba događaja trajala ne duže od 10 minuta, budući da iz iskaza oštećenih svjedoka jasno proizilazi da je svako pojedinačno zlostavljanje oštećenih trajalo najmanje toliko vremena (oštećeni Č.S. je izjavio da ga je optuženi tukao oko pola sata), a pri tome su netačni navodi branioca da je oštećeni Č.S. nakon udaraca određeno vrijeme stajao u stroju, a zatim prepješačio značajnu distancu po ljetnim vrućinama, budući da je oštećeni određeno izjavio da su ga nakon premlaćivanja kolege prihvatile i smjestile na nosila i da je u trenucima bio bez svijesti, te da tokom njihovog odvođenja iz šahovskog kluba do hale S. nije mogao hodati i da su ga nosili ostali zatočeni. Okolnost da tokom postupka kao dokaz nije izvedena medicinska dokumentacija o povredama oštećenih, kao i okolnost da oštećeni L.E. nije zadržan na daljnjem liječenju u zdravstvenoj ustanovi, suprotno žalbenom ukazivanju branioca, ne dovodi u pitanje ispravnost utvrđenja prvostepenog suda, da je konkretno fizičko zlostavljanje koje je prema oštećenim preduzeo optuženi imalo za posljedicu nanošenje snažnih fizičkih i duševnih bolova kod obojice oštećenih, te da je na takav zaključak suda bez uticaja i starosna dob oštećenih (34 i 40 godina) na čiju se relevantnost branilac u žalbi neosnovano poziva. Pri tom valja imati u vidu da je svjedok oštećeni Č.S. izjavio da (osim kod doktora H.M. koji mu je preporučio mirovanje) nije išao kod drugih doktora niti ima medicinsku dokumentaciju iz tog perioda jer je to bio ratni period, a da je svjedok oštećeni L.E. naveo da (iako je tokom pregleda doktor M. konstatovao da mora ići u Bihać u bolnicu i da će iskrvariti), što optuženi nije dozvolio rekavši da četnika vraća nazad gdje ga je našao. U vezi težine zadobivenih povreda obojica oštećenih su izjavili da su nekoliko dana mokrili krv, da mjesec i pol dana, odnosno dvadeset dana nisu mogli hodati. Slijedom navedenog neargumentovano je branićevo pozivanje na praksu Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine u krivičnom predmetu broj 06 0 K 008950 16 Kž, budući da je zaključak prvostepenog suda u tom predmetu (sa kojim se saglasio i Vrhovni sud Federacije Bosne i

Hercegovine) da se postupanje optuženog (iako nedozvoljeno i neprihvatljivo) ne može okarakterisati kao nečovječno postupanje u smislu bitnih obilježja krivičnog djela Ratnog zločina protiv civilnog stanovništava iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, niti u smislu člana 3. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata, proistekao iz sasvim drugih činjenica i okolnosti (...oštećeni je od optuženog zadobio 4-5 udaraca u predjelu stomaka usljed kojih je pao na zemlju, ali je odmah ustao na noge i krenuo prema mostu... optuženi je više puta kundakom puške oštećenog udario u predjelu leđa usljed čega je oštećeni posrtao, nastavljajući normalan hod).

U daljnjem je neprihvatljiv i žalbeni navod branioca da izreka pobijane presude ne sadrži činjenice i okolnosti koje se odnose na subjektivni odnos optuženog prema djelu, budući da su u činjeničnom supstratu opisane činjenice i okolnosti koje se odnose na radnje optuženog, posljedice tih radnji i prilike u kojima su one preduzete, a koje činjenice omogućavaju donošenje zaključka i o subjektivnom odnosu optuženog prema djelu, o čemu su u obrazloženju pobijane presude na strani 27. u četvrtom pasusu dati određeni razlozi (umišljajno postupanje optuženog proisteklo je iz njegove svijesti da su oštećeni civili koji su bili zatvoreni zajedno sa drugim osobama koji se dovode u vezu sa vojskom Narodne odbrane APZB i da su nemoćni da pruže bilo kakav otpor i da se zaštite, pa je iskoristio takvo njihovo stanje i okolnosti koje su mu omogućavale dominaciju nad žrtvama, te je fizičkim zlostavljanjem narušavao tjelesni integritet oštećenih nanoseći im snažan fizički bol i duševnu patnju).

Iako su žalbeni prigovori branioca optuženog koji se odnose na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje istaknuti u posebnoj tački žalbenih navoda, oni su po svom sadržaju istovjetni navodima iz žalbe koji su detaljno razmatrani i ocjenjeni u prethodnim dijelovima obrazloženja ovog suda u okviru žalbenog prigovora bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. u vezi sa članom 3. stav 2. i članovima 305. stav 7. i 296. stav 2. ZKP FBiH, a što je u konačnom vidljivo i iz braniočevih navoda u izjavljenoj žalbi (strana 3. u prvom pasusu), gdje i sam branilac konstatuje da nije moguće odvojeno posmatrati ranije navedeni žalbeni osnov bitne povrede odredaba krivičnog postupka u odnosu na žalbeni osnov nepotpuno i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, te da su iz tih razloga da bi se izbjeglo ponavljanje u nastavku žalbe detaljnije obrazloženi razlozi koji se odnose na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje. Kako se u potpunu istovjetnost žalbenih prigovora sadržanih u tački I i tački III izjavljene žalbe uvjerio i ovaj sud, i kako se prethodno izneseni razlozi ovog suda istovremeno i ravnopravno vežu i za žalbeni osnov pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, ovaj sud se neće dodatno baviti žalbenim osnovom pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Ispitujući pobijanu presudu u odluci o kazni u vezi sa žalbenim prigovorima kantonalne tužiteljice, a i povodom žalbe branioca optuženog, a na osnovu člana 323. ZKP FBiH, ovaj sud je našao da se neosnovano žalbom kantonalnog tužiteljice tvrdi da je prvostepeni sud precijenio olakšavajuće okolnosti na strani optuženog kada je okolnostima da optuženi ranije nije osuđivan, da je oženjen i otac dvoje djece, dao karakter osobito olakšavajućih okolnosti, a koje u smislu člana 42. tačka 2. preuzetog KZ SFRJ ukazuju da su u konkretnom slučaju primjenom navedene zakonske odredbe i primjenom člana 43. stav 1. tačka 1. preuzetog KZ SFRJ postojali uslovi da se optuženom Salkić Enes izrekne kazna zatvora ispod propisanog posebnog minimuma (od 5 /pet/ godina) za predmetno krivično djelo.

Sa druge strane tužiteljičino žalbeno ukazivanje da prvostepeni sud na strani optuženog nije cijenio kao otežavajuće okolnosti da je optuženi predmetno djelo počinio sa direktnim umišljajem, zatim posljedice koje su nastupile po oštećene kao i sam način izvršenja predmetnog krivičnog djela, da optuženi niti u jednom momentu nije izrazio svoje žaljenje i kajanje zbog počinjenog djela, nije od uticaja na pravilnost pobijane presude. Ovo stoga što način izvršenja predmetnog krivičnog djela, nastupjele posljedice nisu optuženom mogle biti cijenjene kao otežavajuće okolnosti jer su to okolnosti na osnovu kojih je utvrđeno svjesno i voljno nanošenje teških fizičkih i duševnih bolova oštećenim od strane optuženog. Ni to što optuženi nije izrazio svoje žaljenje i kajanje, ne može se cijeniti kao otežavajuća okolnost, dok bi suprotno držanje optuženog moglo imati svojstvo olakšavajućih okolnosti. Stoga, ovaj sud nalazi da su u izrečenoj kazni u dovoljnoj mjeri došle do izražaja sve utvrđene otežavajuće i olakšavajuće okolnosti, te da je kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci srazmjerna težini učinjenog krivičnog djela i stepenu krivnje optuženog, te neophodna i dovoljna za ostvarenje svrhe kažnjavanja i na planu specijalne i opšte prevencije.

Branilac žalbom pobija prvostepenu presudu i u odnosu na odluku o troškovima krivičnog postupka, ističući da je optuženi jedini zaposlen u svojoj porodici, da radi kao vozač i da nema dovoljno sredstava za plaćanje troškova postupka na koje je obavezan pobijanom presudom. U žalbi dalje ističe da su u prilogu prethodne žalbe dostavljene tri platne liste na ime optuženog za period 08., 09. i 10. mjesec 2021. godine izdat od strane poslodavca Okić d.o.o. Trnovi bb, Velika Kladaša i uvjerenje o zajedničkom domaćinstvu broj 07/2-10-1-2757/2021 od 05.11.2021. godine izdat od Službe za opštu upravu i društvene djelatnosti Opštine Velika Kladaša, te je predložio da ovaj sud žalbu uvaži i optuženog oslobodi od obaveza plaćanja troškova krivičnog postupka.

Ovi žalbeni prigovori su osnovani.

Naime, iz obrazloženja prvostepene presude proizilazi da je prvostepeni sud svoju odluku kojom je optuženog obavezao da naknadi troškove krivičnog postupka u iznosu od 522,00 KM i na ime paušala iznos od 200,00 KM, zasnovao na ocjeni da je optuženi prema svom imovnom stanju u mogućnosti da naknadi troškove krivičnog postupka. Očigledno je da sud nije imao u vidu okolnosti koje je branilac istakao u žalbi pozivajući se na konkretne pismene dokaze. Ovaj sud se uvjerio u tačnost prednjih žalbenih navoda branioca, pa kako su predmetni dokazi egzistirali u spisima predmeta tokom ponovljenog suđenja tj. u vrijeme donošenja pobijane presude, samim tim su bili relevantni kod odlučivanja o troškovima krivičnog postupka. Nalazeći da su žalbeni prigovori branioca kojima se predlaže oslobađanje optuženog od obaveze plaćanja troškova krivičnog postupka, u svemu osnovani, ovaj sud je u smislu člana 202. stav 4. ZKP FBiH preinačio prvostepenu presudu i optuženog oslobodio od dužnosti naknade troškova krivičnog postupka, jer bi po ocjeni ovog suda njihovim plaćanjem bilo dovedeno u pitanje izdržavanje optuženog ili lica koje je on dužan da izdržava.

Iz navedenih razloga je ovaj sud osnovom člana 329. ZKP FBiH, donio presudu kojom je žalbu kantonalne tužiteljice odbio kao neosnovanu, a žalbu branioca optuženog djelimično uvažio i prvostepenu presudu preinačio kao u izreci, dok je u preostalom dijelu prvostepena presuda ostala neizmijenjena.

Zapisničar
Živana Roić,s.r.

Predsjednik vijeća
Sedin Idrizović,s.r.